

ΤΟ «ΒΑΣΙΛΙΚΟ ΡΟΜΑΝΤΣΟ», ιστορικό θεατρογράφημα τοῦ Γ. Ρούσου στὸ θέατρο «Ρουαγιάλ», με σκηνοθεσία Μάνου Κατράκη, σκηνικά καὶ κοστούμια Νίκου Πετρόπουλου.

ΑΝΑΜΕΣΑ στὴ σειρά τῶν ιστορικῶν ἔργων τοῦ συγγραφέα εἶναι τὸ περισσότερο κοντινὸ στὴν ἐποχὴ μας καὶ ἓνα μεγάλο μέρος τῶν θεατῶν ἔχουν γνωρίσει ἐκ τοῦ φυσικοῦ τοῦς ἥρωες τῆς ἐποχῆς 1913 — 1920 ποὺ ἀπεικονίζεται, με τὴν διαφωνίᾳ Βενιζέλου — Κωνσταντίνου, τὸ κίνημα τῆς τριανδρίας, τὴν ἐξορία τῆς βασιλικῆς οἰκογένειας, τὴν διαδοχὴ τοῦ Ἀλέξανδρου, τὸ εἰδύλλιο τοῦ με τὴν Ἀσπασία Μάνου, τὸν θάνατό του ἀπὸ τὸ δάγκωμα τῆς μαίμου, τὸ ἀνάθεμα τοῦ Βενιζέλου με τὶς δολοφλοκίες τῶν γερμανόφιλων τοῦ Μεταξᾶ καὶ τὴν παρασκηνιακὴ δραστηριότητα τῆς βασίλισσας Σοφίας, ἀδίστακτης ἀπογόνου τῶν Χοεντσόλερν. Στὸ σημεῖο αὐτὸ δημιουργοῦνται καὶ αὐτόματες προεκτάσεις καὶ παραλληλισμοὶ με τὴν ἄλλη ἀδίστακτη Γερμανίδα ποὺ τὴν διαδέχθηκε με παρόμοιες παρασκηνιακὲς δραστηριότητες καὶ ἐπιδράσεις πάνω στὸ γιό της ποὺ ὠδήγησαν καὶ τὴν φορὰν αὐτὴ στὸν ἐκθρονισμό.

ΤΟΣΟ ἡ ζωντανὴ ἐποχὴ τοῦ προσφάτου παρελθόντος ὅσο καὶ ἡ αὐτοματὴ ἐπέκτασή του σὲ πρόσφατα γεγονότα, δημιουργοῦν ἓνα ἰδιαίτερο ἐνδιαφέρον. Τὸ σημαντικώτερο ὅμως εἶναι τὸ ὅτι ὁ συγγραφέας ἔχει εἰσδύσει

ΣΤΟ ΘΕΑΤΡΟ «ΡΟΥΑΓΙΑΛ»

«Βασιλικό ρομάντσο»

στὸ οὐσιαστικὸ βάθος τῶν ἡρώων του καὶ παρουσιάζει κατὰ τρόπο συγκλονιστικὸ τὸν χαρακτήρα τους με ἐπιγραμματικές ἐκφράσεις τῶν ἀπόψεώς τους ποὺ, δημιουργώντας μιὰ προοπτικὴ ἀπόσταση, ρίχνουν ἓνα ἐρμηνευτικὸ φῶς στὴν τραγικὴ περιπέτεια τοῦ ἐλληνικοῦ ἔθνους ποὺ γιὰ λόγους ἐγκεντρικοῦ ὠφελιμισμού ἐλαχίστων προσώπων δημιουργήθηκε, ὁδηγώντας τὸν τόπο ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα τῶν τριῶν ἡπείρων καὶ τῶν πέντε θαλασσῶν στὴ μικροσιατικὴ καταστροφὴ καὶ τὴν ἐξολοθρευτικὴ προσφυγίᾳ ἑκατομμυρίων Ἑλλήνων.

Ἰδιαίτερα χαρακτηρισμένο τὸ βασιλικὸ ζεῦγος Κωνσταντίνου καὶ Σοφίας καθὼς καὶ Ἀλεξάνδρου καὶ Ἀσπασίας. Ἀποκαλυπτικὸς σὲ ὕφος καὶ ἐπιχειρήματα ὁ Ἐλευθέριος Βενιζέλος, ἀποτελεῖ μιὰ ξέχωρη δημιουργικὴ ἐπιτυχία τοῦ συγγραφέα. Ἡ ἀληθινότητά ποὺ δίνεται ἔτσι στὰ κύρια πρόσωπα, ὑπογραμμίζεται καὶ ἀπὸ μιὰ προσπάθεια

φυσιογνωμικῆς ὁμοιότητας ποὺ κυρίως πετυχαίνει στὰ πρόσωπα τοῦ Βενιζέλου καὶ τοῦ Κωνσταντίνου, ἀλλὰ καὶ τοῦ διαδόχου καὶ τοῦ Γαβριηλίδου. Ὅχι ὁμως καὶ τοῦ Ἀλέξανδρου.

Η ΣΚΗΝΟΘΕΣΙΑ τοῦ Μάνου Κατράκη ἔχει ἐπιτύχει τὸν συνειρμὸ προσώπων καὶ καταστάσεων, με ἰδιαίτερη προσοχὴ στὴν ἐκφραστικὴ τονικότητα καὶ τὴν ιστορικὴ ἀτμόσφαιρα. Μόνη ἀντίρρηση ἡ σκηνὴ τοῦ ἐτοιμοθάνατου Ἀλέξανδρου ποὺ δείχνεται με ἀταίριαστη ζωτικότητα, λίγα λεπτὰ πρὶν πεθάνει.

Στὴν ἀπόδοση τῶν προσώπων σημειώνουν μιὰ πραγματικὴ δημιουργία ὁ Μηνᾶς Χρηστίδης (Βενιζέλος), ὁ θᾶνος Κωτσόπουλος (Κωνσταντίνος), ἡ Τίτικα Νικηφοράκη (βασίλισσα Σοφία) καὶ ἡ Μαίρη Χρονοπούλου (Ἀσπασία Μάνου). Μιὰν ἀξιόλογη ἐρμηνεία σημειώνουν ἐπίσης ὁ Κώστας Καρρᾶς (βασιλεὺς Ἀλέξανδρος), ἡ Ζώρζι Σαρῆ (βασίλισσα Ὀλγα), ἡ Καίτη Λαμπροπούλου (κυρία ἐπὶ τῶν τιμῶν), ἡ Ἑλσα Ρίζου (ἀδελφὴ τῆς Ἀσπασίας), ὁ Νίκος Ρίζος (ἄνθρωπος τοῦ λαοῦ), ὁ Ν. Βανδῶρος (Γαβριηλίδης), ὁ Χρ. Μαντζαρης (Μεταξᾶς) καὶ ἄλλοι σὲ μικρότερους ρόλους.

Τὸ σκηνικὸ τοῦ Νίκου Πετρόπουλου συμβάλλει στὴν δημιουργία τῆς ἀτμόσφαιρας τοῦ ἔργου, ἀλλὰ μερικὰ ἀπὸ τὰ ἀνδρικὰ κοστούμια καὶ τὰ ζέπετα κολάρα (νέος, πολιτικός, Ρέπουλης), εἶναι κατὰ τριάντα χρόνια παλιότερα ἀπὸ τὴν ἐποχὴ τους.